

Една вечерь слугата прѣчисти рано-рано училището и се прибра на почивка въ стаята си. Седна до масата и почна да дращи нѣщо на тетрадка. Въ това врѣме учителътъ мина край стаята му и го забѣлѣза какво прави.

Влѣзе при него тихо и надникна надъ работата му: той пишеше наизустъ диктовката на ученицитѣ отъ I отдѣление, която имаха прѣзъ деня.

— Какво работишъ дѣдо? Смѣтка нѣкаква ли правишъ, или писмо на внуче пишешъ? запита учтиво учителътъ.

— Уча се тукъ на стари години, каза смутено бѣлобрадиятъ старецъ.

— А искашъ ли да се изучишъ повече?

— Искамъ, но нѣмамъ пари да плащамъ за уроцитѣ.

— Нѣма нужда отъ пари, азъ ще те уча даромъ.

— Но ти имашъ много ученици, какъ ще учишъ и мене?

— Много лесно: вмѣсто да *подслушивашъ* на вратата, ще влѣзешъ въ стаята и ще слушашъ учението направо.

На другия день учителътъ влѣзе по-рано при дѣцата и каза:

— Дѣца, вашиятъ любимъ служителъ иска да се учи като васъ, искате ли го за другарь?

